కథ

అపశృతి

పోల్కంపల్లి రజని

పోస్ట్...

''సీతా! పోస్ట్‌మాన్ వచ్చినట్టున్నాడు''

''ఆ!... ఈ కవరు ఇచ్చి వెళ్ళాడు'' అంటూ కవరు భర్త చేతి కందించింది సీతమ్మ. కళ్ళజోడు పెట్టుకొని కవరు విప్పుతున్న భర్తతో ''ఎక్కడి నుండి?'' అంటూ ప్రశ్నించింది సీతమ్మ. ''అబ్బ... ఆగవే... చూడనేలేదు. ఎందుకంత తొందర?'' అంటూ తడుముకొంటూనే అక్షరాలను చదివాడు రాఘవయ్య. ''సీతా! గుంటూరు వాళ్ళకి మనమ్మాయి నచ్చిందటవే. రేపే వస్తున్నారట మాట్లాడిపోవడానికి'' ఎంతో ఆనందంగా చెప్పాడు రాఘవయ్య.

రాఘవయ్యకు ఇద్దరు కొడుకులు, ఒక కూతురు. ఎదిగిన కొడుకులు వాళ్ళదారి వాళ్ళు చూసుకొని ముసలి తల్లిదండ్రులకు శ్రుతిని వదిలి వాళ్ళదారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. కన్నబిడ్డ భారం కాదుకదా! బడిపంతులు బ్రతుకుతో జీవితం సాగిస్తున్నారు. ఈ మధ్యే రిటైర్ అయ్యాడు. అప్పటినుంచి కాస్త ఇబ్బందిగానే ఉంది. శ్రుతి పి.జి. చదువుతోంది. ఇక పెళ్ళి కూడా అయిపోతే అంతకుమించి కావలసిందేముంది రాఘవయ్యకు.

అనుకున్నట్లే కానీ కట్నం లేకుండా శ్రీధర్‌తో శ్రుతి పెళ్ళి జరిగింది. ఆనందంతో కూతురిని కాపురానికి పంపారా వృద్ధ దంపతులు. శ్రుతి జీవితం ఎంతో ఆనందంగా సాగుతోంది. భర్త ఎంతో ఉన్నతుడు. ఇక అత్తగారు శాంతమ్మ. పేరుకు తగ్గట్లే శాంతమూర్తి. శ్రీధర్‌కి తండ్రిలేడు. బ్యాంకులో ఉద్యోగం. ఏ లోటూ లేకుండా రోజులు గడుస్తున్నాయి.

కాలమెపుడూ ఒకేలా వుండదు. కష్ట సుఖాలను పంచుతూ ముందుకు దూసుకుపోతుంది. చంద్రుని కోసం చకోరపక్షిలా సాయంత్రం కాగానే రెడీ అయి శ్రీధర్ కోసం ఎదురు చూస్తుండేది శ్రుతి. రోజూకంటే ఆరోజు కాస్త ఆలస్యంగానే వచ్చాడు శ్రీధర్. వస్తూనే ఈజీ ఛైర్‌లో కళ్ళు మూసుకొని వెనక్కువాలి కూర్చున్నాడు. మనస్సులో ఆ టైపిస్టు భీంరావ్ చెప్పిన మాటలే మారుమ్రోగుతున్నాయి. ఎప్పుడూ దిగులుగా వుండడం చూడని శ్రుతి బెంబేలుపడి దగ్గరగా వచ్చి తలపై చేయివేసి ''ఒంట్లో ఎలా వుందండి? ఎందుకలా ఉన్నారు?'' అని ప్రశ్నించింది.

''ఏం లేదు శ్రుతీ! తప్పు చేసి కూడా దాన్ని కప్పిపుచ్చి నన్ను మోసం చేస్తున్నారు. ఎందుకిలా జరిగిందో అర్థం కావడంలేదు. శ్రుతి! నిన్నొకటి అడుగుతాను నిజం చెబుతావా?'' అంటూ శ్రుతి వైపు చూశాడు.

ఎంత సౌమ్యంగా అడుగుదామన్నా మాట కఠినంగానే వుంది శ్రీధర్‌కి. ''ఈ ఫోటో ఎవరిదో తెలుసా?'' అంటూ ఫోటో ముందుంచాడు. ''తెలుసంటూ'' చిన్నగా సమాధానం చెప్పింది.

తెలుసు అన్నమాట తప్ప ఇంకేం వినబడలేదు శ్రీధర్‌కి.

శ్రీధర్ అనుమానం ఇంకా పెరగానికి 'తెలుసు' అన్న సమాధానం తోడైంది.

ఎలా?

క్లాస్‌మేట్

పేరు

భీంరావ్

శ్రుతీ! ఈ అబ్బాయికీ, నీకూ ఏ సంబంధంలేదా?

లేదు.

సూటిగా నా కళ్ళలోకి చూసి చెప్పు.

నిజమే చెబుతున్నానండి.

శ్రుతీ! అబద్ధం చెబుతున్నావు. ఇతను నిన్ను ప్రేమించాడు.

నాకు తెలియదు. అయినా బయటకు వెళ్లిన ఒంటరి ఆడదాన్ని ఎవరో ఏదో అంటూ గేలిచేస్తూనే వుంటారు. కానీ, అవన్నీ నిజాలు కావు. అయినా రెండు మనస్సులు కలుస్తేనే అనుబంధమండీ. అనవసరంగా...'' అంటూ ఇంకా ఏదో చెబుతున్న శ్రుతిని ఆపి-

చూడు... అబద్ధం చెప్పాలని చూడకు. మీరిద్దరు సినిమాలంటూ షికార్లంటూ చెట్టాపట్టా లేసుకొని తిరిగారు. ఇంకా ప్రేమాయణం ఎంతవరకూ సాగిందో?... కావాలంటే మీరిద్దరు కలిసి తీయించుకున్న ఫోటో ఇది చూడు'' అంటూ ఫోటో ముందుంచాడు శ్రీధర్.

శ్రుతి నమ్మలేక పోతోంది అది తన కాలేజీ ఫంక్షన్‌కి సాంగ్ పాడుతుంటే భీంరావ్ స్టేజిపైన వున్నది తెలుసు కానీ ఈ ఫోటో చిత్రంగా వుంది. అది వాడిపనే అయి వుంటుందనుకుంది.

మగాడు మృగమండీ ఎంతకైనా తెగిస్తాడు. నిజం చెప్తున్నాను. వాడికి, నాకూ ఏ సంబంధమూ లేదు ఇది నమ్మండి'' అని ఏడుపు గొంతుతో చెప్పింది శ్రుతి. కానీ శ్రీధర్ నమ్మలేదు. పైగా సూటిపోటి మాటలతో బాధించాడు. తనకు, భీమ్‌రావ్‌కి జరిగిన సంఘటనలన్నీ చెప్పింది శ్రుతి. అయినా శ్రీధర్‌లో ఆవేశం తగ్గలేదు. పట్టని కోపంతో-

''సిగ్గులేదు నీకు పెళ్ళి చేసుకోవడాన్కి- ఛీ'' అని ఛీదరించుకొని బయటకెళ్లాడు.

శ్రుతిలో చైతన్యం మేలుకొంది. చేయని తప్పుకు నిందనెందుకు మోయాలి? అనుకొని ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది. ఇది జరిగి 2 రోజులు గడిచాయి. కాని శ్రీధర్ శ్రుతితో మాట్లాడలేదు, సరికదా ముఖం కూడా చూడడంలేదు. ఇదంతా చూస్తున్న శ్రుతికి పిచ్చిపట్టినట్లైంది. కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది.

ఎందుకుండాలిక్కడ? నిజం నమ్మలేని భర్తకు భార్యగా నేను బ్రతకలేను. నేనెప్పుడూ హద్దులు మీరలేదు. చేయని తప్పుకు శిక్షనుభవించే ఓపిక నాకు లేదు. మగాడి ఛీదరింపులకు, మాటలకు తలవంచుకొని ఆడదెంతకాలం బ్రతకాలి? చదువూ సంస్కారముంది. నాకు నేనుగా బ్రతకగలనన్న నమ్మకమూ వుంది. అలాంటప్పుడు నేనిక్కడ ఉండడం దేనికి? ఎవరి తప్పు వారికే గుణపాఠం కావాలి'' అనుకొని ఉన్న ఫళాన ప్రయాణమై తండ్రి దగ్గరకు వెళ్ళింది.

శ్రుతి ఒంటరిగా రావడం చూసి ముందు భయపడ్డా అది బయటపడకుండా ఆప్యాయంగానే వివరాలడిగి తెలుసుకున్నాడు. శ్రుతి చెప్పింది విన్న రాఘవయ్యకు కోపం వచ్చింది. కూతురు వచ్చినందుకు మెచ్చుకున్నారు.

శ్రుతి వెళ్ళిన విషయం శ్రీధర్ ద్వారా తెలుసుకున్న శాంతమ్మ వెంటనే బయల్దేరి శ్రుతి ఊరు వచ్చింది. అంతా విని బాధపడింది.

''వట్టి మనిషిని కాదు నాతో రావమ్మా! పెళ్ళై సంవత్సరమైనా నిండలేదు. ఇలా ఎందుకమ్మా చేస్తారు? పిల్లో పాపో పుడితే అవే సర్దుకుంటాయి'' రమ్మని బ్రతిమాలింది. ''మీరూ ఆడవారై వుండి నాకు ధైర్యం చెప్పాల్సింది పోయి పిరికిమందు నూరిపోయడం పొరబాటు. ఇలా ఎంతకాలం మగాడి చేతిలో పావులా వుండాలి ఆడది? అలా వుండడం నావల్లమాత్రం కాదు. ఇక నేను రాలేను'' అని చెప్పి శాంతమ్మను పంపింది శ్రుతి.

కాలం ఇంకాస్త ముందుకు వెళ్లింది. కాలేజీలో లెక్చరర్‌గా చేరింది. పాప పుట్టింది. గతం గుర్తుకురాగానే మనస్సు చివుక్కుమనేది. మగాడి అహంకారానికి ఆడదెప్పుడూ బలి అవుతూనే వుంది. ఆ భీంరావు ఒక వేటగాడు. వాడికి కావాలన్నది దొరికాక కాసేపు తృప్తిపడే రకం. తనను అలానే అనుకున్నాడు. కానీ ఎదురుతిరిగి కాలేజీ నుంచి సస్పెండ్ చేయించినందుకు ఇప్పుడు తన జీవితంలో ఆరని మంటలు రేపాడు. కానీ శ్రీధర్ ఎంతో గొప్పవాడనుకుంది. కానీ చెప్పుడు మాటలకే విలువ ఇచ్చి తను కట్టుకున్న భార్యనే అనుమానించే స్థితికి దిగజారుతాడని నమ్మలేక పోయింది. మగాడే అంత. తనకు లేని శీలం ఆడదానికి వుండాలంటాడు. అయినా ఆడదానికో నీతి, మగాడికో నీతా? తను మాత్రం తప్పు చేయలేదు. అనుకోకుండా శ్రీధర్‌తో మూడుముళ్ళు వేయించుకొన్నా అవి గాలివానలో విడిపోయాయి. ఇక జన్మలో అవి ముడిబడవు. అవును అంతే అనుకుంది.

కాలం మరొక్క సంవత్సరం ముందుకెళ్ళింది. శ్రీధర్ ఏవో కాగితాల కోసం బీరువా వెదకసాగాడు. ఒక చివర డైరీ కనిపించి తెరిచి చూశాడు. అది శ్రుతి డైరీ.

డైరీ తీసి పేజీలు త్రిప్పసాగాడు...

''ఈరోజు భీంరావ్ ప్రేమలేఖ వ్రాసి అందరబ్బాయిల ముందు నా చేయి లాగి మరీ చేతిలో వుంచాడు. అందరూ నవ్వారు. కానీ నాకు నవ్వు రాలేదు. అందరి ముందూ వాడిని పిసికి చంపాలన్నంత ఆవేశం వచ్చింది. అవమానం సహించలేక వెళ్లి ప్రిన్సిపాల్‌కి చెప్పాను. అతడిలా చేయడం చాలామార్లు జరిగింది. అందుకు భరించలేక ప్రిన్సిపాల్ భీంరావ్‌ను కాలేజీనుండి సస్పెండ్ చేశారు. విషయమంతా నాన్నతో చెప్పాను. ఆయన 'ఏం చేశావమ్మా! విధి నీమీద కక్షగట్టిందని ఏడ్చారు.''

''నా కోసం నాన్న ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకొన్నారు. నాకు పి.జి.లో సీటు వచ్చింది. తరచూ భీంరావ్ లెటర్స్ వ్రాస్తూండేవాడు. కానీ అవి చదివే ఆలోచన నాకుండేది కాదు. అందుకని అవి పడేసేదాన్ని. ఉన్నట్టుండి ఈరోజు భీంరావ్ వచ్చాడు. బాగా అల్లరిచేసి పెళ్ళి చేసుకొంటానని బెదిరించాడు. అందుకు నాన్న భయపడి వాడిని పోలీసులకు అప్పచెప్పాడు. ఇక వాడి బాధ తీరింది. అదెంతో ఆనందంగా వుంది మాకు...''

చదువుతున్న శ్రీధర్ కళ్ళల్లో నీళ్ల తిరిగాయి. అవును శ్రుతి నిప్పు. అందుకే భీంరావ్ తలవంచుకొని నిలబడ్డాడు.

అరే ఏమయింది? అంటూ తల పైకి లేపి అడిగాడు శ్రీధర్.

భీమ్‌రావ్ కళ్ళ నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ ''మా ఆవిడ విడాకులు తీసుకొని

ఆరోజు ధైర్యంగా సమాధానం చెప్పినా, చెప్పుడు మాటలు నమ్మి తన కళ్ళు మూసుకుపోయి అంతగా అవమానించాడు. కానీ తన తప్పు గ్రహించాడు. ఎలాగైనా వెళ్ళి శ్రుతిని క్షమించమని అడగాలనుకొన్నాడు.

అత్యవసరమైన పని కారణంగా త్వరగానే బ్యాంకుకి వెళ్ళాడు. ముందుగా భీంరావ్ ఎదురొచ్చి విష్ చేశాడు. ''ఏంటి భీంరావ్? డల్‌గా వున్నావ్. ఈ వీక్‌డేస్ నుంచి ఏమయింది?'' అని అడిగాడు శ్రీధర్.

వెళ్ళిపోయింది సార్'' అని చెప్పాడు.

ఎందుకు? ప్రశ్నించాడు శ్రీధర్.

అదేసార్. పెళ్ళికి ముందు నేను అమ్మాయిలతో తిరిగానని... ఆగిపోయాడు భీంరావ్. దాంతో శ్రీధర్-

మరి నీవు, శ్రుతి...

అదంతా కట్టుకథ సార్. నన్ను కాదన్న శ్రుతి సంతోషంగా వుంటే చూడలేక అలా చెప్పాను. కానీ శ్రుతి నిప్పు. ఆమెకు, నాకు ఏ సంబంధమూ లేదు సార్'' అంటూ శ్రీధర్ చేతులు పట్టుకొన్నాడు భీంరావ్.

ఆ చేతులు విదిలించుకొని శ్రీధర్-

''ఛీ! ఎంతకు తెగించావ్ భీంరావ్? నీ మాటలు నమ్మి నా జీవితమే శూన్యం చేసుకొన్నాను. అవును నీకీ శాస్తి జరగాల్సిందే. ఇంకా అనుభవించు'' అంటూ ఛీదరించుకొని ఇంటికి బయల్దేరాడు.

తల్లి రానన్నా తనొక్కడే శ్రుతి దగ్గరకు బయల్దేరాడు. కాలేజీలో ఎగ్జామ్స్ జరుగుతూండడం వల్ల కాస్త ఆలస్యంగానే ఇంటికొచ్చింది శ్రుతి. ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే శ్రీధర్‌ను చూసి నమ్మలేక పోయింది. కానీ, చెప్పులొదిలి ఎదురొచ్చిన కూతుర్ని ఎత్తుకొని లోపలికి వెళ్లింది. సీతమ్మ రాఘవయ్య ముఖాముఖాలు చూసుకొన్నారు.

శ్రీధర్‌కు ఆ నిశ్శబ్దం భరించరానిదిలా వుంది. ఎలాగో ధైర్యం తెచ్చుకొని శ్రుతి రూమ్‌కి వెళ్లాడు. శ్రీధర్‌తో పాటు అందరూ వచ్చి మంచంపై కూర్చున్నారు. నోరు పెగల్చుకొని శ్రీధర్ అన్నాడు-

శ్రుతీ! నన్ను క్షమించు. తప్పు జరిగిపోయింది. ఇంకెప్పుడూ అలా జరగదని మాటిస్తున్నాను. ఈనాటి నుంచి మనం కొత్తజీవితం ప్రారంభిద్దాం, నిజం నన్ను నమ్ము'' అంటూ శ్రుతి చేతులు పట్టుకొన్నాడు శ్రీధర్.

శ్రుతికామాటలు వెక్కిరింపుగా వున్నాయి. చేతులు విదిలించుకొని ''మీకే అధికారమూ లేదు. జరిగింది గతంలో. గతం గతః. అయినా నిజం కళ్ళు అబద్ధం చెవులని మరచి మగాడినన్న అహంకారంతో ఆనాడు నిజం చెబుతున్నా నమ్మలేదు. కన్నవాళ్ళని అందరినీ విడిచి నీవే సర్వస్వం అనుకొని వచ్చిన నాకు నీవిచ్చిందేమిటి? కులట... పతిత... ఎందుకంటే నీవు మగాడివి. మరి ఆడదానికి కూడా వుంటాయిగా ఆత్మాభిమానం... మానవత్వం... అయినా నాకు పడిన మూడుముళ్ళూ ఆరోజే తెగిపోయాయి. ఇప్పుడు నేనెవరికీ బానిసను కాను. నాకు స్వేచ్ఛ ఉంది. రమ్మంటే రావడానికి పొమ్మంటే పోవడానికి నేనేం నోరులేనిదాన్ని కాను. అయినా మళ్లీ ఇలాంటి తప్పులు జరగవన్న నమ్మకం నాకు లేదు. నేను కోరుకొన్నది నమ్మకం గల మనిషిని తోడుగా. కానీ అలా జరగలేదు. అది నా తప్పేంకాదు. అయిన ఆడది అబలకాదు సబల. తనకు తానుగా జీవించే స్వేచ్ఛ ఉంది. మగాడి అహంకారం క్రింద నలిగిపోయే జీవితం నాకావసరంలేదు. నీకూనాకూ సరిపడదు. దయచేసి వెళ్ళిపోండి'' అని చెప్పి బాధతో కళ్ళు మూసుకొంది.

''శ్రుతీ! నీవింకోసారి ఆలోచించుకో''. వస్తానంటూ లేచాడు శ్రీధర్.

శ్రీధర్‌గారూ? మీరు మళ్ళీ రావద్దు. కావాలంటే నేను విడాకులు ఇయ్యడానికి సిద్ధంగా వున్నాను. దయచేసి ఇంకెప్పుడూ నా దగ్గరకు రావద్దు అని చెప్పి అక్కడినుంచి వెళ్లిపోయింది విసురుగా శ్రుతి.

మర్నాడు కాస్త దిగులుగానే బ్యాంకుకి వెళ్ళాడు శ్రీధర్. లంచ్‌టైంలో భీంరావ్ కలిసి-

ఎందుకు సార్ అలా వున్నారు. శ్రుతి మీతో రాలేదా? అని ప్రశ్నించాడు.

కానీ సమాధానం ఏం చెబుతాడు. బాధతో బరువెక్కింది మనస్సు. తీరని వ్యధతో- ''నీలాంటి నీచుల చెప్పుడు మాటలు నమ్మి శ్రుతిని దూరం చేసుకొన్నాను. అది నాకు నేనే వేసుకున్న శిక్ష. శ్రుతి నాలో అపశ్రుతిలానే మిగిలిపోయింది. అది నా కర్మ. ఎందుకో భీంరావ్ నా మనసేం బాగాలేదు వస్తాను అంటూ అక్కడి వుండలేక ప్రశాంతత కోసం బయల్దేరాడు శ్రీధర్.